

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. K.,
E.č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

zastoupen Mgr. Jana Pantůčková
advokátka
sídlem Výstaviště 1, 647 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č. j. OAM-61/ZA-ZA11-ZA15-2019,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2019, č. j. OAM-61/ZA-ZA11-ZA15-2019 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že

žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo napadeným rozhodnutím zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul zjištěný skutkový stav vyplývající zejm. z poskytnutí údajů k podané žádosti a pohovoru k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce opustil vlast koncem měsíce února 2012 letecky přes Istanbul do Vídně, a poté pokračoval do ČR, kde pobýval až do roku 2016 a poté požádal o udělení mezinárodní ochrany ve Spolkové republice Německo (dále jen „SRN“), kde mu následně byla udělena doplňková ochrana.
3. Z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 1. 2019 žalovaný zjistil, že podle tvrzení žalobce mu skončil pobyt v SRN dne 12. 12. 2019. Žalobce tedy opustil SRN a kvůli zdravotnímu stavu matky (operace nádoru na ledvině) přijel zpět do České republiky. Žalovaný ze systému EUODAC zjistil, že žalobce podal žádosti o udělení mezinárodní ochrany v SRN dne 21. 3. 2016 a dále opakované žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR, a to dne 9. 4. 2018 a dne 17. 1. 2019.
4. Dále žalovaný na základě informace z předchozího řízení od německé strany (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge) ze dne 23. 4. 2018 zjistil, že žalobci v SRN byla udělena mezinárodní ochrana, která v době žádosti byla stále platná. Tuto informaci si žalovaný prostřednictvím žádosti o zpětvzetí do SRN dne 21. 1. 2019 opětovně ověřil (sdělení německé strany ze dne 30. 1. 2019).
5. Žalovaný s odkazem na relevantní právní úpravu v ustanovení § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a souvisejících ustanovení dovodil, že žalobce je poživitelem mezinárodní ochrany v SRN, a proto nelze jeho přemístění ani jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany řešit podle nařízení Dublin III. Jelikož žádost žalobce byla shledána nepřípustnou, žalovaný zastavil řízení.

III. Žaloba

6. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že v ČR pečuje o svou matku, která je vážně nemocná rakovinou, i o svou babičku. Do své vlasti se žalobce nemůže vrátit, neboť ta je sužována vyostřenou politickou situací.
7. Žalobce ve vztahu k nosným důvodům napadeného rozhodnutí namítl pouze tolik, že není pravda, že by byl poživitelem mezinárodní ochrany v SRN. Dále požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.
8. Ani na výzvu soudu již žalobní body nebyly dále upřesněny ani doplněny.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Vzhledem k obdobnému obsahu žalobních námitek jako v předchozím řízení, týkajícím se žalobcovy první žádosti o mezinárodní ochranu podané v ČR,

odkazuje žalovaný na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 342/2018 – 30 ze dne 6. 12. 2018, pravomocné dne 11. 12. 2018.

10. Žalovaný podotkl, že cílem společné úpravy postupu členských států EU dle Dublinského nařízení je mj. vyhnout se „řetězení“ žádostí o mezinárodní ochranu podávaných na území více států EU. Jak stanoví článek 3 Dublinského nařízení, *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“*
11. Žalobci takový přístup k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu prokazatelně upřen nebyl a mezinárodní ochrana mu byla udělena již na území Německa, jak je doložitelné materiály zařazenými ve správním spisu. Jeho nynější postup proto žalovaný důvodně vyhodnotil jako nepřipustný v souladu se zákonem, konkrétně právě s ustanovením § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Jak stanoví článek 2 písm. i) žalobcem zmíněné kvalifikační směrnice i článek 2 písm. c) Dublinského nařízení, *„žadatelem“ je „státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří podali žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto“*. O žalobcově žádosti však již na území SRN rozhodnuto bylo, dokonce jí bylo vyhověno. Není tedy důvod k postupu dle Dublinského nařízení.
12. Žalobce přicestoval na zdejší území bez dokladů, jimiž by své současné postavení doložil. Omezil se na konstatování o nepravdivosti informace, že podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN, a že v této zemi mezinárodní ochrany požívá. Nepředkládá však žádnou argumentaci, již by toto své stanovisko mohl akceptovatelně podpořit. Žalovaný na spolehlivé a řádné zjištění stavu věci nerezignoval a dostál svým zákonným povinnostem.
13. Jelikož v průběhu správního řízení zjistil shora uvedené skutečnosti, tedy že žalobce v SRN požívá mezinárodní ochrany, zahájené správní řízení iniciované zde podanou opakovanou žádostí o mezinárodní ochranu pro naplnění zákonem stanovených podmínek zastavil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ostatně poukázal na opětovné potvrzení postavení žalobce v SRN, jež obdržel z příslušného německého azylového úřadu dne 30. 1. 2019 (viz str. 32 správního spisu). Žalobce v žalobě neuvádí žádné zásadní skutečnosti, jež by mu bránily upravit svůj zdejší pobyt.
14. V souladu se zákonem o pobytu cizinců na území ČR, pokud zde má zájem pobývat spolu se svými příbuznými. Jak vyplývá z čl. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, každý uprchlík má povinnosti vůči zemi, ve které se nachází, což znamená v zásadě, že se musí podrobit zákonům a nařízením, jakož i předpisům týkajícím se udržování veřejného pořádku této země. Z článku 7 Úmluvy pak mj. vyplývá, že smluvní státy budou jednat s uprchlíky stejným způsobem jako s ostatními cizinci s výjimkou případů, kdy tato úmluva obsahuje ustanovení pro uprchlíky výhodnější. Vzhledem k obsahu žaloby nelze dle názoru žalovaného považovat toto podání v jeho stávající podobě za způsobilé zpochybnit jím učiněné závěry, které jej vedly k vydání rozhodnutí.

15. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, žalobní námitky považuje za nedůvodné, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. O návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě krajský soud rozhodl usnesením ze dne 26.4.2019, č.j. 33 Az 12/2019-17 (pravomocné ke dni 26. 4. 2019) tak, že jej zamítl.
19. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že je v něm založeno poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (byl jen v SRN a v ČR) a protokol o pohovoru k žádosti ze dne 22. 1. 2019. Žalobce uvedl, že mu v SRN skončil pobyt z titulu mezinárodní ochrany, o jehož prodloužení nepožádal. Chtěl se vrátit do ČR, kde má nemocnou matku a další členy rodiny (bratra a babičku). Jiní příbuzní se o matku starat nemohou, protože strýc pracuje a bratr je ještě malý (20 let), navíc také pracuje. V SRN žalobce neměl žádné problémy. Má tam pouze strýce, ale není s ním v kontaktu. Žalobce se do SRN nechce vrátit.
20. Dále je ve správním spisu založena komunikace žalovaného s Bundesamt für Migration und Flüchtlinge. Z přípisu německé strany ze dne 2. 5. 2018 vyplývá, že žalobce ještě požívá v SRN mezinárodní ochrany. Podle přípisu ze dne 30. 1. 2019 německá strana odmítla v rámci dublinského řízení převzít žalobce, neboť tento je stále poživitelem mezinárodní ochrany a jeho status nebyl změněn. Při seznámení s podklady žalobce nechtěl spis nijak doplnit.
21. Krajský soud shledal, že žaloba **není důvodná**.
22. V první řadě krajský soud považoval za vhodné shrnout obsah relevantní právní úpravy aplikované v předmětné věci. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu platí, že *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná tehdy, byla-li žadateli o udělení mezinárodní ochrany udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie*. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že *řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude zastaveno, je-li žádost nepřijatelná*. Ustanovení § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu navazuje na čl. 25 odst. 2 písm. a) přijímací směrnice, podle kterého členské státy mohou považovat žádost o azyl za nepřijatelnou, pokud postavení uprchlíka přiznal jiný členský stát.
23. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že v případě žalobce o skutečnosti, že mu byla v SRN udělena mezinárodní ochrana, jednoznačně vypovídají sdělení německého úřadu Bundesamt für Migration und Flüchtlinge ze dne 2. 5. 2018 a ze dne 30. 1. 2019, které byly žalovanému zaslány jako odpověď německé strany na žádost o přijetí žalobce zpět v tzv. dublinském řízení. Žalobní námitka, že závěr

žalovaného o statusu mezinárodní ochrany žalobce není pravdivý, je zcela nepodložená, neboť žalobce neuvádí ke svému tvrzení žádné důvody, proč by tomu tak nemělo být. Naopak se závěrem, že v Německu požívá mezinárodní ochranu, je v souladu i jeho výpověď v řízení o udělení mezinárodní ochrany, kde tvrdil, že v Německu měl pobyt a pravděpodobně tomu tak bylo z titulu udělení mezinárodní ochrany. Bylo pouze domněnkou žalobce, že mu již pobyt v SRN skončil.

24. V případě naplnění předmětného důvodu pro zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak platí, žalovaný neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Proto nebylo povinností žalovaného dále hodnotit tvrzení žalobce o tom, že se musí starat o svou nemocnou matku a babičku, které žijí v ČR. Tudíž ani tvrzení o tom, že se nikdo jiný nemůže o tyto rodinné příslušníky žalobce postarat, nemělo při rozhodování žalovaného žádnou relevanci a nemá ji ani při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí (viz k tomu obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 343/2017 – 30).
25. Nad rámec uplatněných žalobních bodů krajský soud poukazuje na to, že řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR opřené o obdobné důvody bylo rovněž zastaveno, přičemž žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zdejším soudem shledána jako nedůvodná (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2018, č.j. 41 Az 11/2018 – 33). Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 6. 12. 2018, č.j. 7 Azs 342/2018.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

26. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
27. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, a proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II a III tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. května 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.